

Lea Lehner

Spomini na gimnazijska leta ...

Moja gimnazijska leta so tekla z generacijo 1995/1999, in sicer v

oddelku E, kjer so se številke vpisanih gimnazijcev v drugem letniku zamenjale.

To je bila generacija, ki je imela omejen vpis, ki je štela pet oddelkov in je v drugem letniku obiskovala pouk po 12. uri, ki je svoje seminarske naloge shranjevala na disketah, ki se je, tako kot vse druge, zapisala kot generacija različnih in enakih hkrati.

Poklicno svetovanje v osnovni šoli zame ni videlo prave izbire na gimnaziji, kljub temu so se z mojo odločitvijo želje na izbrani šoli izpolnile. Ustanova mi je dala znanje na različnih področjih in me pripravljala na zrelostni izpit. Ko se spominjam srednješolskih let, vedno znova ugotovim, da so to leta oblikovanja vsakega posameznika, ki išče svoj prostor v družbi in dobi priložnost sooblikovati dogajanja okoli sebe. Prav v tem obdobju sem se srečala s prostovoljstvom, dana mi je bila priložnost, da izkažem svoja močna področja na prireditvah v okviru šole in širše. Kot predsednica razreda sem aktivno sodelovala pri dejavnostih dijaške skupnosti in pri »nujnih« sporočilih profesorjem.

Bilo je v drugem letniku. S profesorjem fizike smo se dobro razumeli, s fiziko ne preveč. Napovedan je bil test. Časa za učenje ni bilo, za prestavljanje termina kontrolne naloge pa se je našel. Če nas bo več, bo profesor zagotovo kontrolno nalogo prestavil. Vedeli smo, kje stanuje. Sošolci so bili v večini iz Murske Sobote in okolice. Bili smo skupnega mnenja – poskusimo lahko. Odpravili smo se kar na dom in pozvonili. Kakšen je bil dogovor, se žal ne spomnim več.

S sošolci smo bili povezani tudi pri učenju, saj smo si mnogokrat medsebojno pomagali. Tudi družili smo se radi. Vezi z nekaterimi sošolci sem ohranila, z drugimi se že dolgo časa nisem srečala. Na vsakega pa me veže določen spomin. Kakor tudi na vsakega profesorja. Vsak si je prizadeval, da bi nam svoje znanje

delil z največjo mero potrpežljivosti in strokovnosti. Pa vendar se nam je to mnogokrat zdelo nesmiselno in neuporabno. Danes lahko trdim nasprotno, saj je moja poklicna pot raznolika in pestra, prežeta z zahtevami prilagajanja, z različnimi sposobnostmi ter z znanji z različnih področij.

Veljala sem za glasno dijakinjo, ki se je bila pripravljena izpostaviti za dobrobit vseh. Ob koncu drugega letnika smo takratno vodstvo zaprosili, da naj naše razredničarke ne zamenjajo. Vedno nas je bodrila in nam svetovala. Naša srečanja so polna obujanj lepih spominov.

Na Gimnaziji Murska Sobota sem opravila tudi obvezno prakso. Če primerjam aktivnosti, ki jih nudi danes, vidim velik napredek. V času mojega obiskovanja ni bilo toliko priložnosti. Danes je še več možnosti za dodatne aktivnosti. Le tako naprej.

Lea Lehner